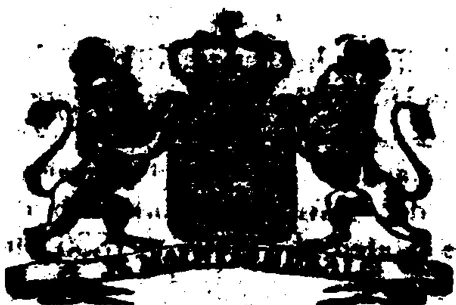
N°. 56. A°. 1834.

MAANDAG den 14den JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

BURGERLIJKE STAND.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 10 *Julij* 1834.

Heden zijn ten Gouvernements-huize in ondertrouw opgenomen:

FRANS FEUCHTER, *jongman* oud dertig jaren, geboren te *Gersfeld (Koningrijk Beijeren)* en ANNA ISABELLA WORSDELL, *jonge dochter* oud *zeventien* jaren geboren alhier en beide woonachtig in deze Kolonie.

In kennisse van mij,
Eerste Commies ter Secretarij voormeld,
G. S. DE VEER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 21 Mei.

In de *Augsburgsche Zeitung*, leest men den volgenden brief, uit Pruissen, d.d. 10 Mei:

De koerier-wissel met Weenen en Petersburg is zeer levendig. De inval der Spanjaarden op het Portugesche grondgebied schijnt daarvan de oorzaak te zijn; men moet met dit gedrag zeer ontevreden zijn, en onze gezant, den Heer van *Liedermann*, moet bevel ontvangen hebben om Madrid te verlaten. De zamenroeping der Cortes vormt voor Spanje een zeer gewigtig oogenblik; het is de eerste openbare stap der tegenwoordige regering in den stellig liberalen geest. De koningin-regentes heeft, met de bijeenroeping der Cortes, het onbepaald monarchale beginsel vaarwel gezegd, en zal waarschijnlijk met den tijd het gewigt van dit besluit door ondervinding leeren kennen. Zij is van onderscheiden kanten gewaarschuwd geworden, deze baan niet te betreden. Behalven de mogendheden eenen waarborg, welke men dien in den persoon van den Heer *Zea-Bermudez* meende te vinden, behouden hadden, dat de oude regeringsvorm in Spanje bewaard zou gebleven zijn, zoo zouden zij koningin *Isabella* erkend hebben. Doch de verwijdering van den Heer *Zea* deed zien, onder welk eenen invloed de regentes geplaatst was, en strekte tot waarschuwing om zich met de erkenning niet te overijlen, vermits gewoonlijk, van toegeven tot toegeven voortgaande, eindelijk lieden der uiterste partijen aan het roer van staat geraken. Dit zou in Spanje ook het geval kunnen worden, en daar de mogendheden hierbij ook niet den schijn van verantwoordelijkheid op zich nemen willen, zoo hadden zij, naar men vermeent, voorloopige bedingen gemaakt, en de erkenning der koningin van den Heer Zea's aanblijven afhankelijk doen zijn, wiens bekende karakter men als waarborg voor de handhaving der oude instellingen van Spanje beschouwde. Nu de Cortes zaamgeroepen zijn en men te Madrid begint het pad van het oud-gebruikelijke te verlaten, schijnen de mogendheden aan de koningin de laatste vingerwijzing te geven, en haar voor grootere bewilligingen te willen waarschuwen, door het terug roepen hunner diplomatieke agenten.

In Beijeren duurt het strengste politie opzigt over alle vreemdelingen voort; elk die eenen vreemden, hetzij hij een inlander, bij zich ontvangt, moet deszelfs aankomst oogenblikkelijk aangeven.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 21 Mei.

In de kadetten-school van *Saint-Cyr* hebben den 14 Mei eenige onlusten plaats gehad, veroorzaakt door de ontdekking, dat sommige jonge lieden aldaar buskruid ontvreemd en daarvan scherpe patronen vervaardigd hadden. Eenige kadetten zijn in hechtenis genomen, en men schijnt ook jegens een aantal anderen de verdenking te koesteren, dat zij aan de revolutionnaire bewegingen van April laatstleden niet geheel vreemd gebleven zijn.

In bladen uit Rome, leest men het volgende artikel:

Bijaldien, gelijk men er zich mede vleijen kan, de Fransche de bovenhand over de republikeinsche partij behoudt, zoo kan men den vrede als voor langen tijd verzekerd beschouwen. Ook mag men hopen in dat geval hier ook voortaan geene zendelingen der *propaganda* meer te zullen zien, aan welke het in de laatste tijden niet heeft ontbroken gehad, ofschoon de politie regelmatig reeds voor hunne aankomst van hunne nadering verwittigd was en hen ook dadelijk weder over de grenzen liet voeren. In den aanvang waren deze onruststokers Franschen, maar sedert dat onze politie de reizigers van die natie al te naauwkeurig gade slaat, worden hiertoe geschikte personen van eenen anderen landaard verkoren. De berigten uit de provincien zijn zeer geruststellend voor de regering en de onlusten, die gezegd werden in onderscheiden steden uitgebroken te wezen, zijn gebleken zoo vele verdichtsels te zijn. De Pauselijke Pro-Nuncius in Lissabon, Monsignor *Curli*, is te Napels aangekomen en wordt alhier terug verwacht. Daarentegen is de gemagtigde der Koningin van Portugal, de Heer *de Migueis*, van Ancona naar Loretto vertrokken. Wanneer men in sommige bladen leest dat de Pauselijke regering hem genoodzaakt heeft zijn wapenschild af te nemen, zoo is dit eene dwaling, want nog nimmer heeft hij zijn wapenschild voor zijn huis gehad, terwijl hij ook nog nimmer als diplomatiek agent bij de regering alhier is erkend geweest, maar slechts *ad interim* belast was met de kerkelijke belangen van het aan de Koningin onderworpen gedeelte van Portugal.

De jongste uit Zwitserland ontvangene tijdingen hebben veel beweging bij de Fransche diplomatie doen ontstaan. Naar het schijnt was het Fransche kabinet tot nog, althans uiterlijk, onverschillig gebleven voor de kwellingen, aan welke de Helvetische kantons van den kant der buitenlandsche mogendheden ten prooi zijn. Maar de Minister van Zwitserland heeft aan den Heer *de Rigny* eene nota van het Bondgenootschappelijke directorium gezonden, waarin hetzelve om de tusschenkomst van Frankrijk verzoekt. Deze dagen heeft men zich in onderscheidene kabinets-vergaderingen met de zaak bezig gehouden, en er besloten dat men aan de vreemde hoven niet kon toelaten, zich op eene zoo regtstreeksche wijs in de Helvetische zaken te mengen. Zoo lang de kabinetten slechts de verdrijving der vreemde uitgewekenen van Zwitserland verlangd hadden, had het ministerie gezwegen, vastelijk voornemens, om dit voorbeeld nederland te zijnen behoeve in te roepen, ten einde de Fransche Carlisten en Republikeinen, die eene vrijplaats in de kantons gezocht mogten hebben, daaruit te doen verjagen. Maar nadat de vorderingen der mogendheden noch verder gegaan zijn, dat de eene ontbinding van bondgenootschappelijke vereenigingen eischt, de andere het te regt stellen van in- en uitlanders, die aan de Savooische expeditie deel genomen mogten hebben, eene derde eindelijk het verdrijven aller uitgewekenen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 17 Mei.

In den *Morning-Post* van heden leest men, doch zonder opgave van de bron, waaruit hetzelve geput is, het volgende artikel:

»Om te gemoet te komen aan de moeijelijkheden, welke gesproten zijn uit de weigering van *Nassau*, om in het afstaan van Luxemburg te stemmen, heeft Pruissen voorgesteld dat Holland dit grondgebied zou behouden en dat Limburg aan Belgie overgedragen zou worden. De zwarigheid tegen dit voorstel is, dat Luxemburg aan den Koning der Nederlanden als Groothertog toebehoort, en dat Holland geen belang heeft bij dit grondgebied, terwijl Limburg daarentegen, zoo het aan Holland werd afgestaan, een nationaal eigendom zou wezen.«

Bij de Gemeenten heeft Sir *R. Vyvyan* gisteren aan de Minister van Binnenlandsche zaken eenige vragen gedaan, betreffende het traktaat, hetwelk men zeide gesloten te wezen tusschen Frankrijk, Portugal, Spanje en Engeland, te weten: 1. Of er zoodanig traktaat gesloten was, ten doel hebbende, het regelen der zaken in het Schiereiland, des noods ook door geweld van wapenen? 2. of de ratificatie van het traktaat te Lissabon vertraagd was geworden uit hoofde van de weigering van eene der partijen? 3. of de edele Lord officieel verstendigd was geworden, dat Generaal *Rodil* de grenzen was overgetrokken, en of het Gouvernement van dit rijk deszelfs binnen rukken in Portugal goedkeurde.

Lord *Palmerston* zeide, het genoegen te kunnen hebben den Baronnet te antwoorden, dat er in de daad, wegens zoodanig traktaat tusschen de vier genoemde Mogendheden was overeengekomen, en dat hij gaarne zijn deel der schuld hiervan droeg, zoo er eenige schuld in gelegen was. Het traktaat was bekrachtigd geworden door drie der Mogendheden en de ratificatie van Portugal werd nog maar slechts door eenige formaliteiten vertraagd; hij had evenwel officieel berigt bekomen, dat men dezelve over weinige dagen zou ontvangen. Generaal *Rodil* was Portugal, met volle toestemming van Don *Pedro* en onder goedkeuring van Engeland, binnengerukt, ten einde Don *Carlos* en zijne aanhangers van de grenzen te verdrijven; deze tusschenkomst had niets gemeens met het geschil tusschen Don *Pedro* en Don *Miguel*. Generaal *Rodil* bewaarde te dien opzigte de stipste onzijdigheid, maar hij kon er bij voegen, dat ten gevolge van zijne tegenwoordigheid sommige groote versterkte steden in die streken, zich dit eigen beweging voor Donna *Maria* hadden verklaard.

De Heer *Baring*, merkte op, dat, wijl de edele Lord beloofd had, het traktaat kort na de feestdagen aan de kamer te zullen mededeelen, het tijdspillen was, er thans over te spreken; maar dat de en-

zijdigheid door Generaal *Rodil* in acht-genomen, hem evenwel toescheen van eenen zonderlingen aard te wezen, daar, volgens de erkenning van den edelen Lord zelven, sommige groote steden van Portugal zich van de bescherming zijner troepen hadden bediend, om zich voor Donna *Maria* te verklaren.

Op het wederantwoord van Lord *Palmerston* dat de Generaal *Rodil* zich werkelijk onthouden had van alle hulpverleening van Donna *Maria*, maar dat hij met reden klagen mogt over de bemoeijenissen van vreemde Mogendheden ten behoeve van Don *Miguel*, ontstond er een algemeene kreet van *hoor! hoor!*

Sir *R. Vyvyan* vroeg of de Generaal *Rodil* Portugal was binnengetrokken, voor dat het traktaat geteekend was.

Lord *Palmerston* zeide van ja, ten gevolge eener mededeeling en tusschen Spanje en Portugal gemaakte schikking.

Men leest in onze dagbladen een brief uit Parijs, waarin bijzonderheden vervat zijn nopens de jongste maatregelen van voorzorg, welke onlangs in de hoofdsteden der koningrijken Beijeren, Wurtemburg en Saksen zijn genomen. Betreffende die van het eerstgemelde rijk, moet de zaak nog al van eenen meer ernstigen aard geweest zijn, dan uit de regtstreeksche berigten uit Duitschland is gebleken. Men leest in een Parijschen brief het volgende:

Bijna 80 personen zijn gevat en in hechtenis gebragt, en ruim een dertigtal Zwitsers, meerendeels fabrijkwerkers of studenten, hebben aanzegging bekomen, om Munchen binnen 24 uren, en het koningrijk Beijeren binnen drie dagen te verlaten. In het midden van den nacht hebben er in alle rigtingen huiszoekingen plaats gehad; men heeft zich van brieven meester gemaakt, en in het algemeen dat uiterlijke aan die verrigtingen bijgezet, hetgeen gewoonlijk de ontdekking eener beweging van eenen staatkundigen aard vergezelt. Onder de personen, die door de politie onderzocht werden, bevond zich de Graaf *Montalembert*, een Fransch pair, en een Fransch jongeling van uitstekende bekwaamheden en letterkundige verdiensten, die bij de regering onder verdenking was gemaakt, op grond dat hij briefwisseling hield met eenige personen in Parijs van den revolutionairen stempel. Deze maatregelen der politie waren in Munchen genomen, zoo men zeide, ten gevolge eener depeche van den Prins van *Metternich*, bij welke de regering onderrigt werd van het bestaan eener zamenzwering, welke hare takken over geheel Duitschland uitspreidde en gehouden moet worden met de beweging van Parijs en Lyon in verband te staan. Zoo men meende, was de ontdekking van deze zamenzwering te Lemberg geschied, tijdens dat de ernstige aldaar plaats gehad hebbende volksweging gedempt werd, welke, gelijk gemeld wordt, aan 2 à 300 menschen het leven gekost heeft. Een aanslag op het leven van al de Souvereinen van Duitschland zou een der hoofdontwerpen van het plan van opstand zijn geweest, welke op alle punten te gelijk moest zijn uitgebarsten. De Koning van Beijeren en de Kroonprins van Pruissen (zijn zwager) zouden aan het hoofd van en lijst hebben gestaan, waarop de voornaamste namen van Duitschland te vinden zouden geweest zijn.

(Nederl. Staats- en Amsterd. Court.)

MENGELINGEN.

IETS OVER DE GESTELDHEID DER VEREENIGDE STATEN VAN NOORD-AMERIKA.

De tegenwoordige Voorzitter der Vereenigde Staten, Generaal JACKSON, die sedert eenigen tijd door een deel der Amerikaansche Dagbladen voor eenen onverzettelijken dwingeland wordt uitgekreten, terwijl anderen hem ten hemel toe verheffen, heeft namelijk reeds op het einde van 1832 zijne toestemming geweigerd aan eene door de beide Huizen van het Congres aangenomen wet, waarbij het octrooi der Nationale Bank van de Vereenigde Staten, hetwelk in 1836 ten einde loopt, vernieuwd werd. Als reden van dit zijn besluit werd voornamelijk aangevoerd, dat de Bank niet slechts hare zaken verkeerd bestuurde, maar ook meer en meer pogingen deed, om zich tot eene magt in de Staat te verheffen, en onder anderen ter gelegenheid der herkiezing van hem, Generaal JACKSON, tot Voorzitter, de dagbladschrijvers tegen hem had omgekocht. Na dezen eersten stap besloot de Voorzitter JACKSON tot eenen tweeden, die in de gevolgen van groot gewigt blijkt te zijn. Hij wilde namelijk aan de te Philadelphia gevestigde Nationale Bank, die tot nu toe de betrekking van kassier van het bondgenootschappelijk bestuur vervuld had, doch welke inrigting steeds meer bij den Voorzitter en zijne partij gehaat werd, het daaruit spruitende voordeel ontnemen, en dit voortaan door eenige van de 400 plaatselijke banken, die zich in Noord-Amerika bevinden, doen genieten. Bij de uitvoering van dit besluit ontmoette de Voorzitter groote zwarigheden, onder anderen, die van de zijde van een zijner Secretarissen van Staat, de Heer DUANE, die van meening was, dat hij, zonder medewerking van het Congres tot zulk eenen stap niet bevoegd was. Deze Secretaris werd echter afgezet en in October van het vorige jaar teekende de Heer JACKSON den lastbrief, volgens welken de Bank te Philadelphia de 10 of 12 millioen dollars (25 of 30 millioen guldens), die zij nog van de regering onder zich had, dadelijk moest uitleveren. De opvrage van dit geld veroorzaakte echter eenen schok in de finantiele wereld, die het springen van eenige der kleinere banken en het ontstaan van een algemeen wantrouwen ten gevolge had. Het Congres, hetwelk in December van het vorige jaar bijeenkwam, beraadslaagde onder den invloed dier geldelijke moeijelijkheden en van het steeds luider wordend verlangen, dat de Nationale Bank op nieuw kassier van het bestuur mogt worden, en dat tot de verlenging van haar octrooi besloten wierd. Desniettemin kwam de kamer der Vertegenwoordigers, na drie maanden over de zaak der Bank te hebben beraadslaagd, met eene kleine meerderheid tot het besluit, dat de Voorzitter regtmatig gehandeld had. De Senaat daarentegen liet een ander gevoelen blijken, en in deszelfs zitting van den 28 Maart, werd besloten, dat de Generaal JACKSON ten aanzien van het beheer der landspenningen zich een gezag had aangematigd, hetwelk hem volgens de staatsregeling niet toekwam. De buitenslands meest bekende Noord-Amerikaansche staatsleden en schrijvers over de staatshuishoudkunde, zoo als de Heeren CLAY, CALHOUN en WEBSTER, behoorden tot de meerderheid, die tegen den Voorzitter had gestemd; wiens handelwijze ten aanzien der Nationale Band door dezen nog te meer werd afgekeurd, omdat het bondgenootschappelijke bestuur een vijfde van de actien bezit, door welke die Bank in 1816 op nieuw gegrond is. De Voorzitter JACKSON schijnt over dit besluit van den Senaat zeer verbitterd te zijn geworden, en heeft den 17 April eene protestatie daartegen aan die wetgevende kamer ingezonden, waarin hij beweert, dat zij slechts op voorstel van de kamer der Vertegenwoordigers eenige berisping van zijn gedrag kan uitspreken, en dus *onwettig* gehandeld had; voorts het bestuur der Bank op nieuw van verkeerde en tyrannieke bedoelingen beschuldigt, en eindelijk de inlassching van deze zijne verklaring in het proces-verbaal van den Senaat verlangt, opdat deszelfs besluit geen gevaarlijke precedent worden mogt.

(Nederl. Staats-Courant.)

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRIN...